

nezáleží na tom, zda je — jak stížnost namítá — nesprávným názor prý rozsudkem projevený, že násilím bylo též, vytkl-li stěžovatel J. Marii V-ové, že bude zavřena, protože falšovala podpis svého muže, takže není třeba úvah o tom, přidal-li se soud skutečně k mínění V-ové, jež označila — jak v rozsudku uvedeno — onu výtku J-ovu při hlavním přelíčení jako vyhrůžku (viz ostatně část rozsudku, kde se mluví jen o oslovení [žádosti] Josefa V-y, nikoli i o projevu J-ovu).

Čís. 4986.

Konalo-li se hlavní odvolací přelíčení v přítomnosti zvoleného obhájce obžalovaného a odvolací soud po vynesení rozsudku mylně nařídil postup podle § 1 (5) zák. čís. 8/24 Sb. z. a n. a v důsledku toho i soud první stolice mylně poučil obžalovaného o lhůtě opravného prostředku, jest třídní lhůtu k ohlášení zmateční stížnosti počítati jen od vyhlášení rozsudku obhájci při hlavním odvolacím přelíčení.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1934, Zm IV 705/33.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. D. pro přečin podle § 222, odst. 2 tr. zák. následkem zmateční stížnosti obžalovaného ve veřejném zasedání senátu takto se usnesl: Zmateční stížnost se zamítá.

Důvody:

Obžalovaný byl žalován státním zastupitelstvím pro trojnásobný přečin svádění ke křivému svědectví, byl však soudem první stolice odsouzen pouze pro jednonásobný přečin, ve dvou dalších případech byl však zproštěn obžaloby. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání jednak státním zastupitelstvím do výše trestu a proti zprošťující části rozsudku, jednak obžalovaným proti odsuzující části rozsudku. Odvolací hlavní přelíčení konalo se v nepřítomnosti obžalovaného a v přítomnosti jeho zvoleného obhájce, načež byl rozsudek prvního soudu v celém rozsahu potvrzen. Když byl dne 27. září 1933 vyhlášen rozsudek u odvolacího soudu současně s usnesením, že se obhájcův návrh na doplnění důkazu zamítá, ohlásil zvolený obhájce zmateční stížnost podle § 384, čís. 9 tr. ř. a vyhradil si třídní lhůtu s tím, že pokud neohlásí zmateční stížnost, stane se uplatňování formálního důvodu zmatku bezpředmětným. Když pak během 3denní lhůty nebyla u odvolacího soudu ohlášena zmateční stížnost, odvolací soud vrátil spisy soudu první stolice s poukazem, aby jednal podle zákona čís. 8/1924 Sb. z. a n., načež tento soud dal doručiti rozsudek odvolacího soudu jednak obhájci obžalovaného (což se stalo dne 21. října 1933), jednak obžalovanému s poučením podle form. 167/2, totiž s poučením ve smyslu § 4 zák. čís. 8/1924 Sb. z. a n. (což se stalo dne 29. listopadu 1933). Na to byla podána obžalovaným zmateční stížnost jednak přímo u vrchního soudu dne 20. října 1933, jednak u soudu první stolice dne 7. prosince 1933 na základě § 384, čís. 9 tr. ř. a co do viny.

Z vyličeného stavu věci plyne, že není tu zmateční stížnosti včas podané, neboť prohlášení zvoleného obhájce učiněné ústně při odvola-

cím líčení bylo pouze výhradou uplatňovati formální důvod zmatku ve smyslu předposledního odstavce § 384, čís. 9 tr. ř., které mělo sloužiti pro případ včasného ohlášení zmateční stížnosti proti rozsudku; později podané zmateční stížnosti jsou však opožděné. Mylný byl poukaz odvolacího soudu k řízení podle zák. čís. 8/1924 Sb. z. a n. a nesprávné též bylo poučení dané v tomto smyslu soudem prvé stolice podle form. 167/2, neboť v tomto případě nešlo o použití zák. čís. 8/1924 Sb. z. a n. Obžalovaný měl právo podati zmateční stížnost pouze proti odsuzující části rozsudku, v tomto bodě však byl odsouzen už soudem prvé stolice a odvolací soud odsuzující část rozsudku potvrdil, což mohl učiniti v nepřítomnosti obžalovaného. V tomto bodě nešlo o použití § 413, odst. 2 a § 423 ani § 402 tr. ř., neboť ani nebyl prováděn u odvolacího hlavního přelíčení nový důkaz ani nebyla zprošťující část rozsudku prvého soudu změněna v neprospěch obžalovaného. Poněvadž obžalovaný byl u odvolacího hlavního přelíčení zastoupen zvoleným obhájcem, lhůta k ohlášení zmateční stížnosti byla podle § 388 tr. ř. 3denní a měla býti počítána od vyhlášení rozsudku při odvolacím hlavním přelíčení, t. j. ode dne 27. září 1933. Dodatečné doručení rozsudku obhájci a obžalovanému bylo zbytečné, neodpovídalo ustanovení zákona a proto nemohlo míti vliv na běh lhůty k podání opravného prostředku. Písemné zmateční stížnosti, pokud byly podány u vrchního soudu dne 30. října 1933 a u prvého soudu dne 7. prosince 1933, byly opožděné a proto byly odmítnuty podle 3. odst. § 434 tr. ř.

Čís. 4987.

Ochrana cti příslužela politickým stranám i před platností zákona čís. 108/1933; žalovati mohou činitelé podle organizačního řádu strany k jejímu zastupování na venek oprávnění.

Byli-li uraženi vůdcové strany, přísluší žalobní právo nejen členům předsednictva, nýbrž i členům ústředního výkonného výboru strany v době činu.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1934, Zm I 451/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. dubna 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zákona čís. 124/24, spáchaným na členech ústředního výkonného výboru čsl. strany n. s. a podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488, 493, 491 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/24, spáchaný na straně samé; vyhověl však zmateční stížnosti čsl. strany n. s. jako soukromé obžalobkyně, napadený rozsudek zrušil ve zprošťujícím výroku a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji před tříčlenným senátem v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, dbaje při tom pravoplatného výroku rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 6 zákona čís. 124/24 sb. z. a n. spáchaným na Václavu K-ovi a ostatních jednotlivých soukromých žalobcích.